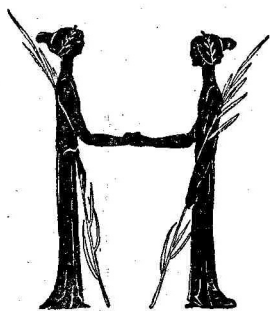

❖ STANCES ❖

ΨΥΧΗ μου ποθεῖ κἀποι-
ους ἄλλους κόσμους ἀ-
πομακρυσμένους... κἀ-
ποιους ἄλλους οὐρανούς.
Ἡ ἀγάπη σου δὲ φθά-
νει νὰ μὲ γεμίση ὅλον.

Στὰ ἔμορφα μάτια σου,
μόνο τὴ θέρμη τοῦ ἔρωτά σου βλέπω—καὶ τὰ
χείλη σου μόνο τρυφερά λόγια ξέρουν νὰ λίνε.
Δὲ μὲ γεμίζεις ὅλον.—Τοῦ κάκου προσπαθῶ νὰ
βρῶ τὰ ὄνειρά μου, καὶ τὴν εὐτυχία, σ' ὅ,τι
μοῦ δίδεις.—Τοῦ κάκου. Δὲ μοῦ φθάνει ἡ ἀ-
γάπη Σου.—Παραγνώρισα τὴ ζωὴ καὶ μὲ συνέ-
τριψε, κι' ἐπόθησα ἕνα ἀπάνεμο καταφύγιο γὰρ
νὰ ξεκουρασθῶ.—Νόμισα πῶς θὰ τῶδρισκα σὲ
σένα—κι' ἦρθα σιμά Σου. Μέσα στὰ μάτια
σου ἐκύτταξα τὸ λιμάνι ποῦ καμμιὰ φουρτοῦνα
δὲν ταράσσει, καὶ στὰ στήθη Σου ὄνειρεύθηκα
τὸν πλεῖο γλυκὺ ὕπνο—τὴν παρηγοριὰ γύρεψα
ἀπὸ τὰ χεῖλη Σου—καὶ τὴ λήθη ἀπὸ τὰ μα-
γεμένα λόγια σου.—Τίς παράξεναις σκέψεις
μου, ἤλπισα, θὰ τίς ἀποκοιμίζαν τὰ κερénια
σου δάχτυλα σὰν θὰ περνοῦσαν ἀνάλαφρα μέσα
ἀπὸ τὰ μαλλιά μου.

Ἐνα βράδυ ἦρθα σὲ Σένα... Μόνη, καθόσου-
να στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ κύτταζες
συλλογισμένη τὰ κύματα, σὰν γονάτισα μπρο-
στά σου, καὶ σὲ παρακάλεσα νὰ μοῦ χαρίσης
Σὺ τὴ Γαλήνη. Ναί! τότε πίστεψα βαθεῖα,
πῶς μόνο Σὺ θάχης τὴ δύναμι νὰ μοῦ δώσης
ὅ,τι χρόνια καὶ χρόνια ἀνώφελα ζητοῦσε ἡ τα-
ξειδεύτρια ψυχὴ μου... Πλανήθηκα!.. Σήμερο
νοιῶθω πῶς μὲ κουράζει ἡ ἀγάπη Σου.—Δὲ
σώνει αὐτὴ γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς γρήγορους
χτύπους τῆς καρδιάς μου ποῦ πετᾷ σ' ἄλλα ἰ-
δανικά.

... Τὴ Δόξα! τὴ Δόξα μὲ τὸ σοβαρὸ μέτωπο,
καὶ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα, αὐτὴν ποθεῶ.—Θ'
ἀνέβω ψηλὰ στὸ ὑπερύψηλο παλάτι ποῦ κατοί-

κεῖ, γιὰ νὰ τὴν βρῶ· εἶνε τ' ὄνειρό μου.—Θέλω
νὰ μὲ στεφανώσῃ μὲ τὸ ζηλευτὸ στεφάνι ποῦ
κρατεῖ.. Ὅχι! ὅλες οἱ ἐμορφάδες τῆς ἀγάπης
Σου δὲν ἀξίζουν ἕνα τῆς μικρὸ χαμογέλιο!

Εἶνε ἡ ἐρωμένη ἡ ὑπερήφανη ποῦ ἀπαιτεῖ
θυσιές—ποῦ μόνο ὅ,τι εἶνε ὠρχίο καὶ μεγάλο
ἀγαπᾷ.

Αὐτὴ δὲ χαρίζει εὐκολὰ τὴ ματιὰ τῆς—
καὶ στὸ βωμό τῆς θυσιάζουμε, ὅσοι τὴν λα-
τρεύουν ὅπως ἐμένα, τὰ πειὸ ἔμμορφα χρόνια τῆς
ζωῆς. Σὺ μοῦδωσες ἄσωτα ὅ,τι σοῦ ζήτησα—
σκόρπισες στὰ πόδια μου ὅλους τοὺς θησαυροὺς
τῆς ἀγάπης Σου—καὶ μάδησες τὰ ρόδα τῆς
νειότητος Σου στὴν ἀγκυλιά μου.. Ἀνώφελα ὅλα.
Βαρέθηκα.

Ἡ ζωὴ ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι—τὸ βλέπω τώρα
—εἶνε ταπεινὴ κι' ἀναξία. Μὲ θέλεις ἄλυτα
δεμένο στὴν ἀλυσίδα τῆς Ἡδονῆς.

Κοντὰ σου εἶνε ἡ ἀφάνεια καὶ ἡ σιωπὴ—καὶ
τὰ χρόνια ποῦ περνοῦνε πάνω ἀπὸ τὴ σκέψι
σου δὲν ἔχουν οὔτε τοῦ χειμῶνα τῆς ἄγριες νύ-
χτες—οὔτε τοῦ καλοκαιριοῦ τὰ ἡλιόγερα...
ὁ Καιρὸς κοντὰ σου κυλᾷ σὰν τέλμα...

Ἐνῶ Ἐκεῖνη!—Ἡ Δόξα ἀπαιτεῖ θυσιές—
καὶ ἀδιάκοπη ἐργασία—φτερώνει τὸ νοῦ κι' ὑπό-
σχεται τὴν Ἀθανασία.

Στέλνει διακλητητάδες στὰ στρατεύματα καὶ
διαλαλοῦν τὴ Νίκη μας—Τὸ ὄνομά μας τὸ
πέρνει ἡ φήμη καὶ τὸ φωνάζει κι' ὅλος ὁ κόσμος
τὸ ξαναλέει μὲ θρυμασμὸ—Αὐτὴ καὶ σὰν πο-
θάνομε δὲ μᾶς ἀφίνει· μᾶς συντροφεύει καὶ ὡς
ἐκεῖ καὶ κάθεται στοῦ τάφου μας τὰ μάρμαρα—
Σὺ, σταματᾷς ἐκεῖ ποῦ τελειώνει καὶ ἡ ζωὴ.
Κανένα σημάδι δὲ δείχνει τ' ὄνομα σου Περνᾷς
καὶ χάνεσαι σὰν ἀστὴρ διχῶς ἀπὸ τὸ πέρασμα
σου ν' ἀπομένει τίποτε—τίποτε. Μὴ μὲ κρα-
τεῖς σιμά σου, καὶ μὴν προσπαθεῖς νὰ μὲ πεί-
σης, πῶς ἡ ἀληθινὴ χαρὰ βρίσκεται στὰ φι-
λιά σου—Λῦσε τὰ κάτασπρα μπράτσα σου
πούχεις πλεγμένα στὸ λαιμό μου. Ἀφῆσέ με νὰ
νὰ φύγω—Σὲ κυττάζω, καὶ λυποῦμαι τὰ δα-
κρυσμένα σου μάτια—καὶ τὸ παράπονο πούχουν

τὰ ὠχρότατα χεῖλη σου μὲ κáιουν νὰ πονῶ.

Βλέπεις; δὲν φταίω ἐγώ—μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω—Μὴν κλαῖς μπορεί νὰ γυρίσω πάλι— Ποιὸς ξέρει.

—Νὰ ξαναγυρίσης; Δυστυχισμένε! — "Ο,τι σοῦ δίδω εἶνε ἡ Χαρά—ὅ,τι ποθεῖς εἶνε ὁ Πόνος!

Θὰ φύγης ἀπὸ μένα, καὶ ποτέ δὲ θὰ ξανάρθης. "Οχι γιατί δὲν θὰ θέλῃς— ἀλλοίμονο ὅχι γι' αὐτό.—Δὲ θὰ ξανάρθῃς γιὰτὶ δὲ θὰ μπορῇς—πολλὲς φορές θὰ στρέψῃς στὰ περασμένα τὴν ψυχὴ σου—ὅ,τι ἀφίνεις δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃς ποτέ!

"Ακουσέ με: Τὸ μονοπάτι ποῦ θὰ τραβήξῃς ἔχει ἀγκάθια—τριβόλοι καὶ βάτοι πλέκονται καὶ μεγαλώνουν στὶς πέτρες.—'Ανήφορος ἀτέλειωτος σὲ περιμένει.—Πολλὲς φορές θὰ σέρινεσαι μὲ τὰ γόνατα καὶ ἀπελπισμένος θὰ βλέπῃς πῶς ἡ κορυφὴ ἀκόμη φαίνεται.—Θῆρη

στιγμὴ ποῦ καὶ ἡ ἐλπίδες ποῦ μόνο αὐτὲς θάνακιν συντρόφισσες τοῦ δρόμου σου θὰ σ' ἀφίσουν καὶ θὰ φύγουν. Καὶ τότε μόνο θὰ καταλάβῃς τί ἀβάστακτο φορτίο πῆρες—καὶ τότε θῆρη στὸ νοῦ σου τὸ σπητάκι τῆς 'Αγάπης, ποῦ ἐγκατέλειψες.

Φύγε!.. πῆγαινε ἐκεῖ ποῦ σ' ὀδηγοῦν τὰ ὄνειρά Σου!..Ζήτησε τὴ Δόξα καὶ πάλαψε γιὰ νὰ τὴν βρῇς. Νίκησε τὰ ἐμπόδια καὶ πῆγαινε ἐμπρός. Τὴν χαρὰ ὅμως μὴ ἄδικα γυρέψῃς στὸ δάφνινο στεφάνι. Πρὶν νὰ τὸ θέσουν στὸ μέτωπό σου, ποτίστηκε καὶ ἐβλάστησε ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς καρδίας Σου. "Ετσι εἶνε γραμμένο.

Γι' αὐτὸ ὅσο καὶ ἂν δοξασθῇς—ὅσο καὶ ἂν νικήσῃς—καὶ ἂν ὅλος ὁ κόσμος διαλαλήσῃ τ' ὄνομά Σου—μὴ γελιέσαι. Δὲ θὰ στολίσῃ τὰ χλωμά σου χεῖλη μ' ἓνα μοναχὸ χαμόγελο εὐτυχίας.—"Ο,τι ἐγώ σοῦ χάρισα, αὐτό, δὲ θὰ σοῦ τὸ ξανδώσει κανένας!.. Πῆγαινε— Πῆγαινε!

LALO DE CASTRO

ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΝ

ΡΟΣΗΛΩΣΑ τὰ μάτια μου 'στὸ κέντρον σου ἀπόψε.

Νοιώθω τὸ αἷμα μὲς 'στῆς ἀρτηρίας μου νὰ τρέχῃ περὶ γλυκὰ καὶ νὰ μουδιάζουνε τὰ χεῖλη. Βουρκώσανε τὰ δάκρυα 'στὰ μάτια μου μὲ πόθο καὶ μὲ πόνο.

Κάτι, θαρρεῖς, ζητοῦν νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ὄψιν σου καὶ κάτι νὰ σ' ἐμπιστευθοῦνε μυστικὸ μὲς 'στῆς ἀποψινῆς βραδυᾶς τὴν ἱερότητα.

"Ω! Σὺ δὲν παίρνεις τὴν στιγμὴ αὐτὴ φῶς ἀπ' τὸν "Ἡλιο ποῦ σκορπᾷ τῆς ἀκτίνες του παντοῦ, σ' ὅλην τὴν Πλάσι. Σὺ δανίζεσαι τὸ φῶς ἀπὸ τὸν "Ἡλιο τὸν 'δικό μου, τὸν ξεχωριστό, τὸν "Ἡλιο τῆς ἀγάπης μου τὸν ἄσβεστο· γι' αὐτό καὶ ἀπόψε εἶσαι ὠμορφότερη καὶ περὶ γλυκεῖα καὶ περὶ 'περήφανη ἀκόμα.

'Πῆρες τὸ φῶς ἀπὸ τὸ φῶς του καὶ τὴν παρηγορίαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του· μὰ καὶ τῆς πίκρας του τὴν ἄγνην 'πῆρες καὶ τὴν 'σώριασες 'ς τὰ χεῖλη σου.

'Διάβηκες 'πάνω ἀπὸ παγωμένους κορυφὲς καὶ ἔλυωσαν τὰ χιόνια των τὰ ἄλυτα ἀπὸ τὴν φρικαστικὴν χαρὰ ποῦ 'χύναν ἡ ἀκτίνες σου.

'Πέρασες 'πάνω ἀπὸ λαγκαδιὰς καὶ ἀνατρίχλασαν τὰ χορτάρια καὶ τ' ἀγριολουλούδα ἀπὸ τὸ φῶς ποῦ ἔρριψες ἐπάνω των καὶ ἀπεκάλυψες τὰ μυστικά των, τῆς ἀγάπης των.

Κι' ἔτρεξες 'πάνω ἀπὸ πολυτελεῖς πλούσιες καὶ σ' ἐ'δαν μάτια λυπημένα καὶ ἀνεστéναξαν καὶ εἶπαν μὲ τὸν νοῦν τους: «Τρεῖς εὐτυχισμένη! 'Στὸ μέτωπό της πτερυγίζει ἡ πνοὴ τοῦ 'Ενδυμίωνος ἀκόμα· ἡ ἐπιδερμίδα της φρίσσει ἀκόμα ἀπὸ τὸ ὕστερον φίλιν του. Τὰ ὠχρά της χεῖλη κρύβουνε 'ς τῆς κόγχης τους στοργὴν καὶ περιφάνειαν γιὰ τοὺς ὄρκους του καὶ γιὰ τὰς ὑποσχέσεις του. Τὰ μάτια της δὲ πίσω ἀπὸ τὴν ψυχρὴν ἀπάθεια, ποῦ δείχνουν 'ς τοὺς περισσοτέρους, σφιγχοκρατοῦνε ἡδυπάθεια τρελλή. Λὲς τώρα μόλις τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἐναγκαλίσθηκε. Κι' ἐκείνη μεθυσμένη ἀπὸ χαρὰ ἀμίλητη, βιάζεται νὰ τελειώσῃ τὸ ταξίδι της καὶ ν' ἀνταμώσῃ τὸν πιστό, τὸν ἀφωσιωμένο της».

Καὶ τὴν θαυμάζουν τὴν γλυκεῖαν Σελήνην καὶ τὴν μακαρίζουν γιὰ τὴν τύχην της ἡ νεῖς, γιὰ τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην της.

Κι' ἐγώ, ποῦ σὲ κυττάζω, τοῦ 'Απείρου 'Εστιάς, στὰ μάτια τὰ μεγάλα... χαμογελῶ στὴν σκέψιν τους αὐτὴ! Χαμογελῶ ἀπὸ χαρὰ μεγαλειότερη καὶ ἀπ' τὴν δική σου, γιατί εἶνε δικός μου ἐκεῖνος, ποῦ σοῦ 'δάνεισε τὴν γλύκα, ποῦ σοῦ ἔψαλε τὸν ὕμνον τῆς ἀγάπης, ποῦ μὲ σπαραγμὸ ἐδάκρυσε 'ς τὴν ὄψιν σου τὴν ὥρα ποῦ ὠρκίσθηκε 'μπροστά σου πίστι, ἐνῶ ἡ αὔρες ἡ μυροβόλες καὶ ἡ ἀκτίνες σου ἐπαίζαν γύρω του τὰ νικητήρια καὶ 'ἔσμιγαν καὶ ἐφιλοῦσαν 'ς τὰ τραγούδια των τὰ χεῖλη του καὶ 'γλυκοδρόσιζαν τὸ μέτωπό του τὸ πλατὺ καὶ ἐσιγοχαΐδευαν τὸ στήθος του καὶ τὸν λαιμὸ του.

Κύτταξέ με περὶ βαθεῖα, ὅπως σὲ βλέπω, ὠχρὴ μάγισσα!

Κύττα με μὲς τὰ μάτια καὶ ἀντίγραψε κάθε μου ὄνειρο κρυφό, κάθε ὠραία μυστικὴ μου σκέψιν.